

LISA GRAY

FOGYA LEVEGŐ

Jessica Shaw nyomoz

„Lisa Gray valósággal berobbant
az irodalmi életbe önfejtő főhősével
és ezzel az olvasókat a székhez szegező krimivel.”

– Robert Dugoni, *New York Times* bestsellerszerző

fine
selection

adrenalin

NŐI PSZICHOTHRILLEREK!

LISA GRAY

FOGYA
LEVEGŐ

Jessica Shaw nyomoz

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

Anyukámnak, aki mindig hisz bennem

PROLÓGUS

Négy utcával arrébb parkolom le a kocsit, az út maradék részét gyalog teszem meg. A ház az utca végén áll, árnyékba borulva, elrejtve a kíváncsi szemek elől – ez most kapóra jön.

Már besötétedett, de tudom, hogy nappal a faburkolat a megszáradt sár színében játszik, és hogy évek óta nem festették újra. Legalábbis azóta nem, hogy ő beköltözött. Meglepődve látom, hogy a tornácról lesöpörték a lehullott leveleket, és nincs kint semmi, leszámítva egy fémvödrot és a bejárati ajtó mellett lévő két pár bakancsot – az egyik felnőtt méretű, a másik egy kisgyereké.

Elhaladok egy tábla mellett, amit az előkert gazos gyepébe szúrta. Arra figyelmeztet, hogy a házat Smith & Wesson védi. Jót nevettek magamban a sötétben.

Tudom, hogy ma este egy fegyver nem fogja megmenteni őt.

Halk léptekkel felsétálok a tornác lépcsőjén, és látom, hogy a függöny be van húzva a nagy homlokzati ablakon, és hogy villódzó sárga fény szökik ki az apró résen, ahol a szövet nem fedt egymást. A bejárati ajtóhoz közeledve halk zenezót hallok bentről. Későre jár, de tudom, hogy ő nem alszik. Felemelem kesztyűs kezemet, és bekopogok; a hang tompán koppan a puha bőr miatt.

Ajtót nyit, és el kell ismernem, gyönyörű látványt nyújt, ahogy megvilágítják a mögötte lévő szobában égő gyertyák. A zene hangoz-
sabban szól: valamelyik lehangoló seattle-i banda az, amit manapság
mindenki hallgat. A szeme üveges, mintha részeg lenne vagy beté-
pett volna. Egy pillanatig értetlenül néz rám.

Aztán megszólal:

– Már tűnődtem, hogy mikor bukkansz fel. Azt hiszem, jobb
lenne, ha bejönnél.

Követem a nappaliba, megkérdezi, kérek-e egy italt. Hallgatok.
Ettől függetlenül odalép a guruló bárhoz, és önt egy pohár vörös-
bort. Újratölti a saját poharát is, ami a dohányzóasztalon áll a helyi
kocsmából származó, megviselt alátétten. Feltételezem, hogy nem ez
az első üveg ma este.

Most azt mondja:

– Hé, miért vagy kesztyűben? Hideg van odakint?

Még mindig hallgatok.

Felém nyújtja a borospoharat, de nem moccanok, hogy elvegyem
tőle.

– Ahogy gondolod – közli, és vállat von.

Amikor megfordul, hogy a sajátja mellé tegye a poharat az asz-
talra, erős ütést mérek az arcára. Elkábul tőle. Elejti a poharat. A vörös
folyadék beivódik a krémszínű szőnyegbe. Vér csorog az orrából, meg-
tántorodik. Újabb ütést mérek rá, és ezúttal a földre zuhan.

Gyorsan rajta termék, késsel a kezemben mindkét térdemmel a mel-
lére nehezedelem. Érzem, hogy a légzésem felgyorsul, de a kezem nem
remeg. Egyetlen tiszta, precíz mozdulattal elvágom a torkát. A vére el-
keveredik a szőnyegre folyt merlot-val. Tudom, hogy pár perc alatt el-
vérzik, és ezzel bevégzem a munkámat.

Viszont készületlenül ér a rám törő harag, ami dühödten pumpálja a vért az ereimben, miközben azt figyelem, ahogy az élet lassan kiszáll a testéből. A fejem fölé emelem a kést, és mélyen a szívébe döföm. Újra és újra megismétlem ezt, míg végül elenyészik a haragom, én pedig kimerülten rárogyok. Aztán egy teljesen új érzés hatalmasodik el rajtam. Beletelik néhány pillanatba, amíg rájövök, mi ez.

Ujjongás.

Ez az első gyilkosságom, de már tudom, hogy nem az utolsó.

Felállok, és visszateszem a kést a nadrágom zsebébe. Átsétálok az előszobába, és a lépcső tövében hallgatózom, hallok-e bármilyen mozgást a fenti szobák felől. Csend honol.

Visszatérek a nappaliba. A zene még mindig szól. A gyertyalángok különös árnyékokat vetnek a falakra. Odasétálok a krémszínű bőrkárpához. A földön heverő élettelen testre nézek, és elmosolyodom.

Aztán leülök. És várok.

1

JESSICA

Jessica Shaw az arcokat bámulta, és arra gondolt, hogy a többségük valószínűleg halott. Halott, vagy csak nem akarják, hogy megtalálják őket. Az ablakon beáradó késő délutáni, kaliforniai napfényben hunyorogva hajolt közelebb a MacBook képernyőjéhez, hogy jobban lássa a fotókat.

Ott volt az anya, aki a nap közepén tűnt el az otthonából. A középkorú pasas, aki egy reggel munkába indult, és azóta sem érkezett meg az irodájába. A kamaszlány, aki sulis után soha többé nem ment haza. Több ezer hasonló, tragikus történet létezett. Olyan embereké, akiket mintha a föld nyelt volna el.

Akik meghaltak, vagy csak nem akarják, hogy megtalálják őket.

Jessica úgy vélte, a legtöbb eltűnt felnőtt e két egymástól elkülönülő kategóriába esett: olyan volt ez, mint amikor a hazardőr eldönti egy vegasi kaszinóban, hogy a zsetonjait a feketére vagy a pirosra tolja-e. Piros: valószínűleg meghaltak. Fekete: lehet, hogy visszajönnek. Miután hét éve dolgozott magánkopóként – ebből ötöt New Yorkban, az utolsó kettőt pedig az úton –, általában határozott

elképzelése volt arról, hogyan induljon el, amikor ilyen eseteket kellett megoldania.

Jessica éppen feketékre és pirosakra osztotta magában az arcokat, amikor a pincérnő hangja a gondolataiba tolakodott. Gyorsan lecsukta a laptopot. Az étkezde nem volt ideális hely egy ilyen jellegű munkához, de szívesen tekintett a bevásárlóközpontokra, motelszobákra, benzinkutak éttermeire – a francba is, minden olyan helyre, ahol rendes wifikapcsolat létezett – úgy, mint az irodájára. Ettől azt érezte, hogy valóban dolgozik, és nem csak menekül.

A mai irodája Simi Valley-ben volt, egy kellemes, közepes méretű városi falatozóban Ventura megye délkeleti sarkában, harmincmérföldnyire Los Angeles belvárosától. Leginkább arról ismerték, hogy itt tartották Rodney King '92-es tárgyalását, majd tizenkét évvel később itt helyezték örök nyugalomra Ronald Reagant.

Jessica még nem tudta, hogy ez az a hely is, ahol az élete örökre megváltozik.

Soha nem járt még ebben az étkezdében, ehhez hasonlóan viszont már vagy milliószor. Kis költségvetésű, alacsony elvárásoknak megfelelő létesítmény. Magas bárszékek a ragacsos pultnál. Egnapos fánkok az összefogdosott, ujjlenyomatokkal teli üvegvitrinekben. A púderkék egyenruhát és fehér teniszcipőt viselő pincérnők kényszeredett mosollyal az arcukon töltötték újra a kávé.

Az egyik ilyen pincérnő most ott körözött mellette.

– Mit kér?

Türelmetlenül kopogtatott vérvörös műkörmével a jegyzettömbjén, mintha valahol másutt lenne fontos dolga.

Jessica már korábban megnézte az étlapot – a gagyri, kézzel rajzolt, rajzfilmszerű pizzákat és hamburgereket a letörölhető laminált műanyag lapon –, de csak annyi időre, hogy megkeresse rajta a wifikódot,

és beizzítsa a laptopját. Most ismételten rápillantott. Feltűnt neki, hogy rászáradt, tojásos valami borítja az előételeket. Ennyit a letörlhetőségről. Későn ebédelt, mivel a nap java részét a holmija összecsomagolásával töltötte, hogy kész legyen a költözésre. Ezúttal talán LA-be megy. Vagy San Franciscóba, netán San Diegóba.

Rendelt egy sajtos melegszendvicset, hozzá feketekávét, és remélte, hogy a szendő szerepel az étlapon, noha nem kapott saját rajzot. Nem szeretett volna pluszperceket kérni a pincérnőtől a döntéshez. Ez Donny Büféje volt, nem az átkozott Ritz.

– Öt perc múlva lesz kész a szendvics – közölte a pincérnő. – A kávét mindjárt hozom.

Jessica visszahajtotta a laptop képernyőjét, és a nőt bámulta mögüle, akit teljesen lekötött a kávé elkészítése. Valódi vörös volt, a negyvenes évei végén járt, és a ferdén álló névtáblája szerint Nancynek hívták – a névtábla szerint, ami mintha szándékosan a ringó melleire mutatott volna. Igazinak tűntek, noha nem volt messze Fliterváros és az ottani plasztikai sebészek, de mégis pornós hatást keltek, ahogy majdnem kibuggyantak az egy számmal kisebb egyenruhából.

Jessica visszafordította a figyelmét a számítógépre, hátratűrt egy kósza, rövid, szőke hajszálat a füle mögé, majd megnézte az e-mailjeit. Reggel pillantott rá utoljára, azóta nem érkezett újabb levél a postaládájába.

Nem keresték sem kétségbeesett szülők, sem aggódó házastársak, akik segítséget szerettek volna kérni eltűnt szeretteik felkutatásához. Egyetlen alkalmazottjára gyanakodó munkaadó sem kérte fel megfigyelésre. Még lépre sem kellett csálnia senkit – ez lényegében azt jelentette, hogy szállodai bárokban kell felcsípetnie magát

férfiakkal, hogy aztán megerősítse a zaklatott feleségeknek, valóban egy hazug személtáda a férjük, aki kész megcsalni őket.

Ezekre majdnem mindig nemet mondott, kivéve akkor, amikor nagyon le volt égve. És Jessica egy ideje már nem volt leégve. Azóta, hogy megérkezett a biztosítási pénz, és lezárult a ház eladása. Manapság általában azt javasolta a lépre csalással próbálkozó ügyfeleknek, hogy a nehezen megkeresett pénzüket inkább egy jó válóperes ügyvédre költse.

Mivel semmi sem noszogatta a következő lépés megtételére, visszatért az eltűnt személyek listájához, és megette a sajtos melegszendvicset, amint megérkezett. Lustán fontolgatta, hogy rendel egy állott fánkot, amikor felvillant egy új és néma értesítés a képernyőn. A mondat rövid volt és lényegre törő. Jessica hátradőlt a boks kemény műbőr ülésében, és felsóhajtott; elenyésztek a desszert körül forgó gondolatai.

Nancyhez fordult.

– Azt akár le is veheti onnan.

A pincérnő kinézett a pult mögül, ahol éppen aprópénzt pakolt a pénztárgépbe.

– Bocs, kedvesem, mondott valamit?

Jessica az idősebb nő mögött lévő, falra ragasztott plakát felé intett a fejével, ami valójában csak egy papírlap volt, aminek a fejlécére vérvörös nagybetűkkel az *ELTŰNT* szót nyomtatták. Alatta kisebb, fekete betűkkel a következő szavak látszottak: „Látta ezt a személyt?” A papír fényes volt, a nyomat jó minőségű. Ugyanolyan, mint amelyenket Jessica városszerte látott az elmúlt néhány napban bárokban és éttermekben kiakasztva, vagy éppen kirakatokra és utcalámpák oszlopaira ragasztva.

A színes fényképen egy mosolytalan, fiatal ázsiai nő szerepelt. Ébenfekete haja úgy csillogott, akár a nedves kátrány, a szeme pedig koromsötét volt. Úgy tűnt, dühös a fénykép készítőjére.

A húszéves egyetemi hallgató, Amy Ong eltűnését a szobatársa jelentette, miután a lány nem tért haza egy szombat esti randiról. Fiatal, gyönyörű és okos volt: ez a szentháromság garantálta, hogy a fényképét az elmúlt néhány napban minden hírcsatorna és újság lehozza LA-ben meg a környéken. Nem úgy, mint az átlagos megjelenésű lányokét, akik csórók voltak, és akik alig érdemeltek ki egy-egy említést az újságok belső oldalain.

Jessica megismételte:

– Azt akár le is veheti onnan.

– Ó, megtalálták? – Nancy kihúzott szemöldöke felugrott a homlokára, és remény ült ki az arcára, már amennyire a botox ezt engedte.

– Lefogadom, hogy valami sráccal volt, és kifogyott a szufla a mobiljából. Folyton ez történik. Gyaníthattam volna... a kölykőm egykorú vele.

– Meghalt.

Az idősebb nő arcára ráncok gyűrődtek a vastag alapozó alatt.

Jessica folytatta.

– Hivatalosan még nem erősítették meg a személyazonosságát, de úgy tűnik, hogy Amy Ongot találták meg. A hírek szerint a zsaruk emberölésről beszélnek.

Nancy a szájához kapta a kezét. Szempillafestékes szeme tágra nyílt.

– Emberölés? Te magasságos isten! Az a szegény lány.

Szomorúan megrázta a fejét, és elfordult. Nekiállt lehámozni a plakátot helyén tartó celluxot, gondosan ügyelve rá, nehogy letörje közben vérvörös műkörmét.

Akik meghaltak, vagy csak nem akarják, hogy megtalálják őket.

Amy Ong mostanra már az első kategóriába tartozott. Egyetlen szempillantás alatt kioltottak egy látszólag ígéretes életet. Jessica korábban már eltűnődött azon, hogy a fiatal nő eltűnése hozhat-e munkát a házhoz, de egyértelműen kiderült, hogy ez ennyi volt. Szó szerint. Egyébként is jobban szerette az ennél sokkal jobban kihúlt ügyeket, amelyek olyanok, mint a hűtőből kivett Bud Light. Ezt az ügyet viszont legfeljebb langyosnak lehetett nevezni.

Ideje volt továbbállni. Vagy feldob egy érmét – ha fej, akkor észak, ha írás, akkor dél –, vagy kiválaszt egy új esetet az eltűnt személyek listájáról, felbukkan az adott városban, és munkához lát.

Jessica intett Nancynek, hogy töltsse újra a csészéjét, majd folytatta a képernyőn látható galéria böngészését. Egy olyan arcra várt, ami felkelti az érdeklődését. Mint egy kanos agglegény, aki randiol-dalokon halászik egy péntek esti egyéjszakás kalandra.

Janine Solomon. Tizenhét éves. Fehér nő. Két hónapja tűnt el a New York-i Albanyból.

Kizárt, hogy visszamenjen New York államba. Továbbgörgetett.

John Preston. Ötvenkilenc éves. Fehér férfi. Hat hete tűnt el a virginiai Richmondból.

Túl messze van innen, hogy odáig vezessen. Passz. Görgetett tovább.

Shondra Williams. Harminckilenc éves. Fekete nő. Tizennyolc hónapja tűnt el az arizonai Coolidge-ből.

Ez egy talán.

Jessica újra megnézte az e-mailjeit. Egy új üzenetet talált a beérkezett levelei között. A tárgy: „A következő ügyed?” A feladó pedig egy bizonyos „Ismeretlen Férfi”.

Amikor megnyitotta az üzenetet, arra számított, hogy egy potenciális ügyfél kereste meg, felvázolva az ügyet, amire fel akarja kérni. Ám ehelyett csak egy internetes hivatkozást talált. Jessica ódzkodott attól, hogy megnyissa ismeretlen üzenetküldők linkjeit vagy mellékleteit, de látta a címből, hogy egy ismerős, eltűnt személyekkel foglalkozó honlapra vezet.

Rákattintott.

Az oldal betöltődött, és megjelent rajta egy eltűnt személy adatlapja, mellette pedig egy két-három éves kisgyermek fotója. Átlagosnak lehetett mondani, barna haja és nagy, kék szeme volt, szurtos, pufók kezében Barbie babát szorongatott.

Jessica érezte, ahogy egy pillanat alatt előnti a forróság az arcát, mintha csak egy új csövekkel felszerelt szoláriumba feküdt volna be.

Ez lehetetlen.

Ismét megnézte a képet.

Szent szar!

Az imént megivott kávé megkeseredett a szájában. A szomszéd asztalnál a tányéron kaparászó fém evőeszközök zaja hirtelen túl hangosnak tűnt. A konyhából áradó sült hagyma-szagtól majdnem lehányta a letörölhető, laminált asztallapot.

Akik meghaltak, vagy csak nem akarják, hogy megtalálják őket.

Jessica Shaw most már tudta, hogy létezik egy harmadik kategória is, amire soha életében nem gondolt.

Akik nem is tudják, hogy eltűntek.

2

AMY

Amy Ong lágyan végigsimított a szekrényben lógó ruhákon, miközben próbálta eldönteni, hogy melyiket válassza. Kihúzott egy piros szaténruhát, maga elé tartotta, és rámeredt a szekrény ajtajának belső oldalára rögzített, egész alakos tükörben látszó alakjára.

A ruhát a szüleitől kapta ajándékba. Az anyja és az apja szereték volna, ha valami különlegeset visel az ünnepi vacsorán, amit abból az alkalomból szerveztek, hogy a lányukat felvették a Cal State LA egyetem büntetőjogi szakára, két áhított ösztöndíj elnyerése után. Amy volt a legidősebb a három lány közül, akik a munkásosztályba tartozó kínai családba születtek, és az első Ong, aki egyetemre ment. Minden rokona büszke volt a sikerére, de egyikük sem lepődött meg. Amy mindig is okos lány volt. Rendes lány.

A szomorúság hulláma átcsapott rajta, amikor eszébe jutott ohiói családja. Megrázta a fejét, mintha ez segítene megszabadulni a negatív érzésektől. Figyelmét ismét az előtte álló feladatra fordította. A ruha viszonylag visszafogott volt, nem sokkal térd alá ért, és még csak hangyányi dekoltázssal sem rendelkezett, ám a csillogó, vörös

anyag tökéletes kontrasztot alkotott sápadt bőrével és hosszú, sötét hajával. Pont megfelelő a randira. Szombat este volt, Amy pedig egy klassz bárba indult Hollywoodba, hogy találkozzon egy sráccal. Úgy kellett kinéznie, mint aki megerőltette magát.

Visszatolta a ruhát a szekrénybe két pulóver közé.

Ennyire azért nem erőlteti meg magát.

– Nagyon szeretném, ha nem mennél.

Amy összerendezte a háta mögött megszólaló hangtól. Megpördült, és látta, hogy a szobatársa, Kasey Taylor leül a kis hálószobájuk nagy részét elfoglaló két egyszemélyes ágy egyikének szélére. Idegesen ráncigálta az ágytakaró egyik kilazult szálát. Ez Kasey-re vallott: mindig babrált valamit, amikor szorongott.

– A francba! – nevetett fel Amy. Kezét a mellkasához kapta, ahol a szíve hevesen dübörgött remegő ujjai alatt. – Nem is hallottam, amikor bejöttél a szobába. Majdnem halálra ijesztettél.

Kasey nem viszonzta a mosolyt. Aggódó arckifejezéssel nézett Amyre.

– Még nem késő lemondani.

A csinos, szőke, szomszéd lány típusú Kasey a szín- és táncművészeti szakra járt, és már szerepelt egy jól ismert tamponmárka több reklámjában is, ám Amy tudta, hogy legjobb barátja nem színleli az aggodalmát.

Visszafordult a szekrényhez.

– Tudod, hogy nem tehetem.

– Dehogynem teheted – felelte Kasey. – Csak annyit kell csinálnod, hogy felveszed a mobilodat, és küldesz egy SMS-t. Tudod, valami olyasmit, hogy „Nem jön össze a ma este. Vagy úgy egyáltalán semmikor. Ne is keress, lúzer!”

– Nincs meg a mobilszáma.

– Akkor ültess fel!

– Nem tehetem.

Amy elővett egy szűk kék farmert és egy ujjatlan fehér felsőt, majd a saját ágyára dobta őket. Aztán lehajolt, és kihalászott egy pár aranyszínű, pántos szandált a szekrény aljából. Fürdőköpenye a padlóra hullott, ő pedig beleszuszakolta magát a farmerbe, a topot pedig áthúzta a fején, aztán az ujjaival megfésülte a haját. Ahogy az ágyán ülve becsatolta a szandálját, megérezte magán Kasey tekintetét.

Aztán a barátnője meg is szólalt.

– Figyelj, néhány hét múlva itt a következő reklámom. Az állat-eledeles. Én...

– Nem – vágta rá Amy, majd rossz érzés tört rá, amiért ilyen éles hangon szólt rá a legjobb barátnőjére. – Értékelem, hogy próbálsz tenni értem, nagyon édes vagy, de a válaszom nem. – Felállt, és piruettezett egyet. – Na, hogy nézek ki?

– Lenyűgözően – mondta Kasey morcosan.

Amy kivette a komódból a barátnőjével közös Chanel Chance üveget, és a nyakára meg a csuklójára spriccelte a parfümöt. Lehúzta a mobiltelefonját a töltőről a parfümösuveg mellől, és műbőr retiküljébe csúsztatta a pénztárcája, jogosítványa, hajkefje, kozmetikumai, mentolos cukorkái és az egyetlen óvszer mellé.

– Várj! – szólalt meg újra Kasey. Kihúzta a komód alsó fiókját, turkált egy darabig a melltartók és a bugyik között, majd előhúzott egy paprikaspray-t. – Legalább ezt vidd magaddal!

Amy felemelte duzzadó retiküljét.

– Nincs már hely. – Gyorsan megölelte Kasey-t. – Ne aggódj... nem lesz semmi bajom! Sosincs. Ne várj meg!

Elhagyta a hálószobát, mielőtt Kasey rábeszélhette volna, hogy gondolja meg magát.

Odakint a kora este még mindig meleg volt, de a karja már libabőrös lett, amikor kilépett a lakótelep lépcsőházából az utcára. A nap gyorsan hanyatlott a látóhatár felé, a verőfényes nappalt felváltotta a csillagtalán alkonyat.

Cipője sarka hangosan kopogott az aszfalton, ahogy átvágott a diákoknak fenntartott parkolón az öreg Minijéhez. Beszállt, elfordította a kulcsot, és némán imádkozott, hogy induljon el az autó. Már így is késésben volt, és szóba sem jöhetett, hogy egészen Hollywoodig eltaxizzon.

A motor sercegett, köhögött és végül életre kelt, Amy pedig megkönnyebbülten felsóhajtott, ahogy halkán feldübörgött alatta. A rádió bekapcsolt, és egy szomorú dalt kezdett játszani az elveszett szerelemről a lány egyik kedvenc countryzenei adóján. Érezte, hogy a gyomor-görccse kissé oldódik. A műszerfalon az óra élénkzöldden világított. Valószínűleg néhány percet késni fog, de tudta, hogy a férfi megvárja.

Összerezzent. Eszébe jutott, hogy ma este le fog hajtani pár pohár bort. Csak annyit, hogy rendbe hozza az idegeit, de tudta, hogy nem éri meg a kockázatot.

Az autó belsejét megvilágította a közeli utcai lámpa sárgás fénye, Amy pedig meglátta saját szomorú szempárját a visszapillantó tükörben. Felsóhajtott. Fogalma sem volt már róla, hogy ki az a lány, aki visszabámul a tükörből. Kiengedte a kéziféket, és lassan kigurult a parkolóból.

Amy Ong.

Az okos lány.

A rendes lány.

Bárcsak tudnák!

3

JESSICA

Az Elveszett Los Angeles-iek honlapon olvasható felsorolás nem sok információt nyújtott az alapokon túl.

A képen látható gyereket Alicia Lavelle-nek hívták, és háromévesen tűnt el. Utoljára az édesanyjával együtt látták egy őszi napon az élelmiszerboltban, aztán a postán, és utána semmi. Másnap hivatalosan is eltűnt személynek nyilvánították az otthonában történt, mindössze „súlyos incidensként” leírt esemény után.

Ez majdnem huszonöt évvel ezelőtt történt.

Az azóta eltelt években nem kerültek elő konkrét nyomok a hollétéről. Jessica újra elolvasta a felsorolást, aztán addig nézegette a fotót, amíg a kislány arcvonásai beleégtek az agyába. De erre most nem volt szükség. Ezt az arcot már túlságosan is jól ismerte.

Mivel a fotón látható arc a sajátja volt.

Jessica épp elég képet látott magáról a régi családi albumokban, hogy tudja, hogyan nézett ki ennyi idősen. De ezt a bizonyos fotót még sosem látta.

Gyors választ pötyögött az e-mailre.

Ki ez? Ismerlek?

Jessica rányomott a küldésre, és várt. Néhány másodperccel később új üzenete érkezett. Egy automatikusan generált e-mail arról értesítette, hogy az üzenetét nem lehetett kézbesíteni. Kikapcsolta a laptopot.

Tízdolláros bankjegyet tuszkolt a kávéscsésze alá, aztán becsúszta a számítógépét jókora válltáskájába, és kicsusszant a bokszból. Ahogy felállt, a lába megroggyant, mintha a kávéт rendesen megküldték volna piával. Ügyet sem vetve Nancy furcsa pillantására, bizonytalan léptekkel a kijárat felé indult.

A parkolóban a hőmérséklet harminc fok körül lehetett, és a gőzölgő aszfaltból felszálló hő égette a cipőtalpát. A hónalja nyirkos volt könnyű pamutpólója alatt. Megtörölte izzadt kezét sűrű csőfarmerja fenékrészén, és átsétált a hatalmas tölgyfa árnyékában kókadozó fekete Chevy Silveradóhoz. A pick-up fedett utastere elég nagy volt ahhoz, hogy elférjen benne két közepes méretű bőrönd meg egy kartondoboz a többi személyes motyójával. Minden vagyontát a kocsiban tárolta.

Jessica a parkoló kijárata felé fordult, és betűket meg számokat ütött be az autó GPS-rendszerébe. Ezúttal nem lesz több államot érintő utazás, sem hosszú napok és még hosszabb éjszakák a véget nem érő, egyforma kinézetű autópályákon. Nem kell feldobnia egy tízcentest, hogy eldöntse, merre induljon legközelebb. Az úticélja egy Északkelet-LA-i kerület, jó hatvan kilométerre innen. A forgalomtól függően az út legfeljebb egy órát vehet igénybe.

Rákanyarodott a pick-uppal az East Los Angeles Avenue-ra, és elhaladt a bevásárlóközpontok, gyorséttermek, egy klinika, valamint a Wells Fargo egyik kirendeltsége mellett. Amy Ong meredt rá mogorván egy újabb plakátról, amit műanyag kötegelővel erősítettek

egy fatörzshöz. Jessica egy jobbkanyarral rátért a First Streetre, és követte a táblákat, amelyek a 118-as sztrádához vezettek.

Simi Valley és a vidám családi házai, a lenyírt pázsit és a dupla garázsok eltűntek mögötte, és hamarosan átvették a helyüket a Santa Susana-hegység lenyűgöző, terpeszkedő csúcsai. A palával, homokkövel és cserjékkel megszórt táj a zöld, a khaki és a barna napégette rejtőszíneinek árnyékában terült el körülötte. Nagyon elütött a szűk, sűrű New York-i utcáktól, ahol Jessica felnőtt.

Gyerekkori emlékei csak a különféle zsúfolt lakásokig nyúltak vissza, amelyeket apjával osztott meg egy zajos, olcsó queensi kerületben, még mielőtt Tonynak sikerült elég pénzt összekuporgatnia, hogy vegyen egy házat Blissville-ben.

Két éve halt meg, magára hagyva Jessicát az anyjával, akire már nem emlékezett, és az apjával, akit sosem fog elfelejteni. Senkit sem hívhatott fel, aki tisztázná, hogy az eltűnt személyek listáján szereplő neve nem több egy örületes, ostoba hibánál. Addig harapta az ajkát, amíg vér serkent belőle, aztán tövig nyomta a pedált, az Angyalok Városával a célkeresztben.

Eagle Rock a San Rafael-hegységben található, nyugaton Glendale és keleten Pasadena közé beékelődve, és arról a hatalmas szikla-kiszögellésről nevezték el, aminek az árnyéka a nap bizonyos szakaszaiban egy kiterjesztett szárnyú sasra emlékeztetett. Jessicának derengett, hogy az *LA Weekly* online kiadásában olvasott róla egy cikket, ahol Amerika egyik „legmenőbb kerületének” nevezték. Ez azzal járt, hogy fiatal, nagyvárosi diplomások költöztek ide, az ingatlanok árai az egekbe szöktek, és trendi bárók meg éttermek nyíltak végig a Coloradón és az Eagle Rock Boulevard-on.

Alicia Lavelle-t utoljára a York Boulevard-on látták, ami Eagle Rock egy újabb főútvonalának számított.

Jessica a Glendale autópályáról egyenesen a Yorkra kanyarodott, ahol az amerikai Craftsman és Mission Revival stílusban emelt cukorkaszínű házak villantak fel mindkét oldalon, és addig hajtott, amíg elért egy kereszteződésig. Bal kéz felől egy csomó étterem sorakozott, jobbra egy presbiteriánus templom, egyenesen előtte pedig egy ARCO benzinkút. Jessicának nem volt szüksége sem élelemre, sem lelki üdvösségre, sem benzinre, így szimplán áthajtott a kereszteződésen, és elhaladt egy késő estig nyitva tartó gyógyszertár meg egy autós Starbucks mellett, mielőtt észrevett volna egy kis motelt, ami a főutcáról nyílt.

Az Eagle Rock többi részén végigsöprő megújulás és szépülés nyilvánvalóan nem szűrődött még be a Blue Moon Innbe. A vén csontok színében játszó, megfáradt, lapos tetős, földszintes épületen kék neonfények futottak végig. Tíz szoba húzódott meg az iroda mögött egy sorban. Az üres szobákat és alacsony árakat hirdető, villogó piroskék neonfelirat szinte őrt állt a telek bejáratánál. Alacsony ár alatt a tulajdonosok huszonöt dollárt értettek egy éjszakára. Jessicának ez épp megfelelt. Csak egy puha ágyra és némi erős alkoholra vágyott.

A motel előterébe lépve egy lakkozott fapultot látott, ami a keleti fal nagy részét kitöltötte – recepciónak viszont nyoma sem volt. A főbejárat melletti kis, csorba asztalon egy ősrégi kávéfőző, néhány papírpohár és gondos halomba rendezett, fényes prospektusok álltak. A nagy panorámaablaknál egy ülőrészt rendeztek be, ahol a kerek, üvegtetejű dohányzóasztal mellett két kis rattanfotel helyezkedett el. Az a típus, ami mindig hangosan megreccsent, amikor leült rá az ember, bármennyire vastagon is párnázták ki őket.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Az asztal mögötti ajtó kinyílt, és Jessica hallotta, ahogy a benti irodából kiszűrődik egy láthatatlan rádió hangja, ami éppen egy régi Stones-számot játszott. Egy nagy, kerek pocak jelent meg az ajtóban. A nagy hashoz tartozó férfinak fehér szakálla és hozzáillő hajfelhője volt, és elég öregnek tűnt ahhoz, hogy emlékezzen rá, amikor ez a szám először került fel az amerikai slágerlistára, a Billboard Hot 100-ra. Szélesen és szívélyesen elmosolyodott, bár mintha meglepődött volna, hogy egy vendég vár rá.

– Mit tehetek magáért? – kérdezte.

– Szükségem van egy szobára egy hétig – felelte Jessica. – Vagy talán tovább is.

Átnyújtotta az igazolványát és egy Amex bankkártyát. A recepciós a jogosítványra pillantott, és lehúzta a kártyát egy új leolvasó terminálon, ami kirítt az elavult környezetből. A mutatóujjával bepötyögött néhány adatot a vastkos monitorhoz tartozó billentyűzeten, aztán benyúlt egy tízrekeszes szekrénykébe, és kivett egy kulcsot, amihez fehér, műanyag fityegőt erősítettek, és amelyre az ötös számot nyomták mostanra már hámló aranyfüsttel.

– A nevem Jeff Hopper, de mindenki csak Hoppernek vagy Hoppnak hív – közölte a férfi. – Jeffnek soha. Ha szüksége lenne bármire, amíg itt lakik, csak csörgesse meg az irodát! A számot megtalálja a szobai telefonon.

– Oké, világos.

Hopper az asztalon heverő szórólapokra intett.

– Ha kellemes helyet keres, ahol lehet egy jót, vagy információt szeretne a helyi túraútvonalakról vagy bármi más turisztikai dologról, akkor ott biztos megtalálja, amit keres. Vagy én magam is ajánlhatok ilyesmit, ha szeretné.